

BUITENLANDSCH OVERZICHT.

Dit is iets zeer eigenaardigs.

Een maand lang hebben wij iederen dag in alle kranten lange artikelen over Kreta gelezen. Iederen avond en iederen morgen stroomde het telegrammen. Wij lazen altijd weer iets nieuws. En toch, nu ik een overzicht ga geven van de maand, nu sta ik verbaasd, bemerkende dat ik er desnoods mee zou kunnen volstaan te verwijzen naar het vorige.

We zijn werkelijk nog even ver als een maand geleden. Een staatsman hier of daar heeft zich in verzoenende of ophitsende taal over het Kreta-vraagstuk uitgelaten. Er zijn een paar nota's losgelaten en een paar besluiten genomen. Maar de zaak is in het geheel niet opgeschoten. Men heeft er nog evenmin als voor vier weken begrip van, hoe zij eindigen moet. De geestdrift van het Grieksche volk blijkt tegen wachten bestand. Het „zito ho polemós,” leve de oorlog!, klinkt nog altijd door de straten van Athene, dwaas en grootsch tegelijk. Het Europeesch concert speelt nog altijd zijn bibbertonige symphonie. De Grieksch-Turksche oorlog dreigt nog. Op Kreta moorden en branden de Turken en de opstandelingen zonder ophouden. Kolonel Vassos en zijn Grieksche troepen zijn nog in het binnenland; de oorlogschepen van de mogendheden liggen nog rondom het eiland geschaard.

Als men dat alles aanschouwt, dan zou toch niemand die het niet wist, vermoeden dat er in de afgelopen maand een krasse nota van de mogendheden aan het Grieksche kabinet gericht is en dat dit er weigerend op heeft geantwoord. Weigerend — want in hoe voorzichtige en verzoenende bewoordingen de tegen-nota van het kabinet Deliannis ook vervat was, zij behelsde dat Griekenland *niet*, gelijk bevolen was, zijn troepen van het eiland zou terugtrekken. Wie het verloop van de Kreta-quaestie kalm beschouwt, krijgt den indruk dat de Grieksche regeering even handig van 's volks opgewondenheid en geestdrift partij heeft weten te trekken als te speculeeren op de betrekkingen der mogendheden onderling. Het schijnt hem alsof Griekenland nog bij lange na niet in de *impasse* is geraakt, waarin men het van stonde aan heeft willen dringen. Immers, Griekenland kan nog altijd toegeven. Men heeft nog steeds geen geweld tegen het kleine land gebruikt en zelfs nu tot blokkade besloten is, omvat deze alleen Kreta, niet den Piraeus, niet voornamelijk Grieksche havens. Mochten die ook geblokkeerd worden, mocht Griekenland het werkelijk benauwd krijgen, dan kan het nog altijd nu, gelijk vier of vijf weken geleden, zeggen: „Daar kan ik niet tegen op. Ik bezwijk voor geweld.” Maar intusschen, hoeveel voordeel trekt het niet van zijn volharding. Het heeft Europa in opschudding gebracht, hetgeen voor een ijdel volkje als de Grieken toch wel iets aardigs moet hebben. Het heeft zijn grondgebied nog wel niet vergroot, maar het heeft de overtuiging gevestigd dat het Kreta behoort te bezitten en ook zeker eens, zoo niet nu dan later, krijgen zal. Het heeft zijn binnenlandsch-politieke toestanden verbeterd: koning George zit vaster op den troon, de prinsen hebben aan populariteit gewonnen, de partijen hebben hun hartstochtelijk antagonisme in tijden